

Else Veldhuis-Diermanse: 'Jorrit Jenking' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2006. ISBN 9789085391333 Zie ook www.freemusketeers.nl (Aangeboren afwijking/ Hartproblemen/Kind en ouders/ PO/1)

Soort boek/ziekte/stijl:

Autobiografisch verhaal waarin Else Veldhuis-Diermanse beschrijft hoe haar zoon Jorrit geboren werd toen dochter Rianne een peuter was. Jorrit bleek een ernstige hartafwijking te hebben waaraan hij, toen hij vijfenhalve maand was, stierf. Veldhuis-Diermanse beschrijft in dit boek van 256 pagina's de gang door de zorg en het reilen en zeilen van hun gezin gedurende die vijfenhalve maand van Jorrit's leven, de begrafenis en de manieren waarop zij, haar man en omgeving rouwden na Jorrit's dood. Een rijk, goed leesbaar boek dat je bijblijft.

Over de schrijfster:

Anna Elske (Else) Veldhuis - Diermanse is geboren in 1971 in Harlingen. Ze volgde de Pabo opleiding te Utrecht en studeerde onderwijskunde aan de universiteit te Utrecht. Na haar studie is ze gaan werken in het hoger onderwijs en promoveerde in 2002 aan de Universiteit Wageningen. Tegenwoordig is Else Veldhuis-Diermanse beleidsmedewerker Onderwijs van de Aeres Groep en bestuurssecretaris van de Raad van Bestuur van de Aeres Groep. Else is getrouwd met Gerard met wie zij op het moment dat het boek uitgegeven werd twee kinderen heeft: Rianne en Jorrit.

Korte bespreking:

Nadat Else heeft beschreven hoe hun leven was voor de bevalling van Jorrit, gaat ze in op hoe Jorrit geboren werd en hun leven na de bevalling verliep. Na een paar weken werd duidelijk dat Jorrit een hartprobleem had. Hun leven veranderde toen ingrijpend en Else beschrijft hoe Jorrit diverse keren in het ziekenhuis werd opgenomen, zowel op de IC als een kinderafdeling. Ze licht toe hoe dat voor haar en haar gezin was, hoeveel ze heeft gehad aan hulpverleners die hen goed aanvoelden, waar ze moeite mee hadden en hoe zij als ouders zowel op Jorrit als Rianne gericht wilden zijn.

Jorrit kwam het ziekenhuis uit na een eerste serie onderzoeken en behandelingen, maar zou pas weer geopereerd kunnen worden wanneer hij 8 kilo zou wegen. Elske beschrijft waarom ze borstvoeding bleef geven en hoe dat voor haar was. Jorrit vond het fijn, groeide goed, en zij verlangde naar het nabije contact met Jorrit. Ze beschrijft ook hoe Jorrit was en hoe lief ze hem vond.

Zijn hart conditie verbeterde zo sterk dat hij, toen hij 6 kilo woog al geopereerd kon worden. Die operatie verliep voorspoedig en Jorrit mocht weer terug mee naar huis. Na een tijdje ging het toch weer slechter met hem, kreeg Jorrit een hartaanval. Terug in het ziekenhuis blijken de artsen niets meer voor Jorrit te kunnen doen: Jorrit stierf.

Else Veldhuis-Diermanse schreef dit boek na de dood van Jorrit, ze heeft haar hoofd 'leeg' geschreven, zowel van zich afgeschreven als op papier gezet wat ze graag wil vasthouden. Dat is goed gelukt.

Wat viel op:

Dit is een mooi ontroerend boek dat je raakt. Omdat het zo oprecht en eerlijk is, uitgebreid toelicht hoe de situatie was, toelicht hoe moeilijk het is om een jonge baby te verliezen, maar nooit overdreven sentimenteel of emotioneel. Else beschrijft haar

pijn en zorgen zodanig dat je in het verhaal meegenomen wordt. Ik heb het daarbij niet droog gehouden.

Daarnaast reflecteert ze onder andere op wat haar overkomt, op hoe zij en haar partner bezig zijn met de zorg voor Jorrit en Rianne en later ook rouwen, wat ze wel en niet doen.

Ze licht veel toe, onder andere wat ze als goede ziekenhuiszorg heeft ervaren, hoe de periode op de Intensive Care verliep, hoe ze tegenover haar werk stond gedurende die periode, het inzetten van oma als oppas, wat ze moeilijk vond voor Rianne, welke boeken haar hebben getroost en gesteund, en wat haar ertoe heeft gebracht het boek te schrijven. Kortom heel veel aspecten die gedurende zo'n tijd het leven van familie en kind beïnvloeden komen in dit boek aan bod. Een rijk boek.

Citaten:

Pag. 20: 'De eerste drieënhalve week zijn zorgeloze weken. Het gaat allemaal heel goed. Ik herinner me dat één van onze vrienden zei: 'Goh, is hier net een baby geboren? Er heerst hier zo'n rust.' Het is heel gezellig thuis. Ik heb nu echt het gevoel dat we een gezin zijn. Rianne is nog steeds dol op haar broertje.'

Pag.66-67: "En als we nu maar wisten waar we aan toe waren. We horen echter steeds tegenstrijdige plannen. Hoe lang gaat dit nog duren? Soms denk ik: 'Ik maak hem los van alle slangen en ik neem hem mee naar huis.' Dat je niet de regie over je eigen kind hebt begint me behoorlijk te irriteren. 'Heb je hem wel een schone luier gegeven?'; 'Heb je hem wel gewogen?'; 'Hij heeft toch net gedronken, drinkt hij nu alweer?'; (...) Over het algemeen gaat de communicatie tussen ons en het verplegend personeel goed hoor, maar ja, je wilt gewoon terug naar hoe het was en dan reageer je soms minder tactisch. Kortom, we moeten nog geduld hebben. De dagen verstrijken, maar er is nog weinig vooruitgang.'

Pag. 172-173: 'De verpleegkundige zegt dat ik bij Jorrit in bed mag kruipen. Dat doe ik. Ik lig op mijn linkerzij naast hem. Ik steun op mijn linkerarm die ik voorzichtig tussen de slangen heb gelegd. Mijn rechterarm leg ik op Jorrit; ik kan zo net zijn wang aaien. Ik leg mijn hoofd op zijn hoofd en ik huil zoals ik nog nooit gehuid heb. Ik moet denken aan wat Deckers schreef over dat baby's zich de eerste maanden beschouwen als een verlengstuk van jezelf. Maar nu kan ik me niet meer inhouden.'

Pag. 250: 'Toen Jorrit er nog was, had ik tot het laatste weekend toe hoop dat hij het zou gaan redden, dat we hem oud zouden zien worden. (...) In dit verband ben ik getroffen door een passage uit het boek 'Schaduwkind' van Thomése. "Alles wat ik geleerd heb, is opslag ongeldig geworden. Ervaring vervalt. Niets wat ik belangrijk heb geacht, telt meer. Mijn gevoelens, op kamertemperatuur, kunnen de koude niet aan. Mijn handen, mijn armen laten teveel gaten om tegen de borst te klemmen wat verloren gaat. Er zijn alleen nog woorden die beginnen met on- en ont-, woorden die zich proberen los te maken, die proberen iets niet te zeggen"(p.25). En heus, ik geloof dat die levenslust wel weer terug zal komen, maar daarvoor heb ik tijd nodig.'

Pag.253: 'Ook bij het herlezen van dit boek merk ik dat het steeds wat beter met me

gaat. Zo ontdek ik in de eerste hoofdstukken veel meer typ- en formuleringsfouten dan in de laatste hoofdstukken. (...) Ik zou het eerste deel kunnen herschrijven, maar dat doe ik niet. Dit boek is een tijdsdocument en zo moet het gezien worden.'

Recensies/extra:

www.bol.com : 18 september 2007 : 'Dit boek geeft op toegankelijke wijze een kijk in het leven van een gezin met een ernstig ziek kind. Niet ingewikkeld beschreven, maar in rake taal tot diep in je hart. Knap hoe iemand zo kan schrijven over haar eigen situatie. Als lezer voel je de emotie, maar deel je ook in de grappige momenten. Het klinkt cliché, maar er zit een lach en een traan in dit boek.'

<http://www.peuteren.nl/productbespreking/jorrit-jenking/>

'(...) Ik pakte dit boek op een zaterdagmiddag eind juni en heb het in één adem uit moeten lezen. De gebeurtenissen worden met een vlotte pen beschreven en zijn zo invoelbaar dat het boek onmogelijk weg te leggen is. Enige probleem is dat je de vijf maanden die beschreven worden moeilijk in een paar uur kunt verwerken; het ene moment is er weer reden tot hoop en dan wordt al die hoop weer weggeslagen. Dat jojo-effect moet voor het gezin slopend zijn geweest, maar laat je ook zeker als lezer niet onberoerd. (...) Jorrit en het gezin dat hij al zo snel weer moest verlaten heeft diepe indruk gemaakt en zal op deze manier zeker niet gauw vergeten worden. Weer een sterretje aan de hemel voor wie ik een kaarsje ga branden.'

http://www.volkskrant.nl/wca_item/boeken_detail/453/130985/Jorrit-Jenking.html

<http://tboekenblog.blogspot.nl/2012/09/jorrit-jenking-else-veldhuis-diermanse.html>